

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.3932

Dosar nr.2939/1/2009

Ședința publică de la 14 iulie 2011

Președinte:	Iuliana Rîciu	- judecător
	Carmen Ilie	- judecător
	Emanuel Albu	- judecător
	Felicia Cheșculescu	- magistrat asistent

La data de 30 iunie 2011, în temeiul art. 24 alin. 1 din Legea nr. 115/1996, modificată prin Legea nr. 144/2007, s-a luat în examinare cauza privind pe cercetații Popescu Dan Ioan și Popescu Elena.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la data de 30 iunie 2011 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la aceeași dată, pronunțarea deciziei fiind amânată pentru, astăzi, 14 iulie 2011.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și cercetații Popescu Dan Ioan și Popescu Elena au depus note de concluzii scrise în sprijinul concluziilor orale susținute cu ocazia dezbaterilor, în ședință publică.

ÎNALTA CURTE

Asupra cauzei de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea formulată de Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la 21 iulie 2005, în temeiul art. 22 lit. a) din Legea nr. 115/1996 privind declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor publici și a unor persoane cu funcții de conducere, cu modificările și completările până la acea dată;

La data de 21 iulie 2005, în conformitate cu dispozițiile art.21, 22 și 23 din Legea nr.115/1996 raportat la art.9-12 din aceeași lege, astfel

cum a fost modificată și completată prin Legea nr.161/2003 și OUG nr.24 din 21 aprilie 2004, Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizat Comisia Specială cu cererea de cercetare a averii deputatului și fostului membru al Guvernului Dan Ioan Popescu.

Cererea de cercetare a avut ca fundament Sesizarea nr.163 din 27 iunie 2005 formulată de Centrul de Resurse Juridice în care se susținea că, între averea declarată la data investirii în funcția de membru al Guvernului și aceea dobândită pe parcursul exercitării funcției s-au constatat diferențe vădite în sensul că, unele bunuri cuprinse în declarațiile de avere nu puteau fi dobândite din veniturile declarate.

2. Ordonanța nr.1 din 16 ianuarie 2006 adoptată de Comisia Specială de Cercetare din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție , în temeiul dispozițiilor art. 21,23 și 24 din Legea nr. 115/1996 cu modificările și completările până la acea dată;

Prin Ordonanța nr.1 adoptată la data de 16 ianuarie 2006 în dosarul nr. 6/2005, Comisia specială de cercetare a averii persoanelor prevăzute în art.21 alin.(1) din Legea nr.115/1996 a admis cererea de cercetare formulată de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

- a constatat că cercetații Dan Ioan Popescu și Elena Popescu

nu justifică în perioada 12 decembrie 2000 – 14 decembrie 2004 caracterul licit al unor bunuri în valoare de 46.029.123.730 ROL;

- a dispus aplicarea de măsuri asigurătorii, prin instituirea sechestrului asigurător asupra următoarelor bunuri imobile, din cele în număr de 23, dobândite de cercetați în perioada supusă cercetării.

Pentru a adopta această soluție, Comisia a constatat și a argumentat următoarele :

a) *Cu privire la normele legale incidente în cauză, s-a reținut incidența dispozițiilor art.10 din Legea nr.115/1996, modificată și completată prin Legea nr.161/2003 și Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.24 din 21 aprilie 2004 privind creșterea transparenței în exercitarea demnităților publice, precum și intensificarea măsurilor de*

prevenire și combatere a corupției, aprobată prin Legea nr.601 din 16 decembrie 2004.

Astfel, în temeiul normelor juridice evocate, Comisia a stabilit că Dan Ioan Popescu face parte din categoria persoanelor care au obligația declarării averii în forma și condițiile stabilite de lege, dată fiind calitatea acestuia de deputat și membru al Guvernului în perioada 2000 – 2004, iar potrivit aceluiași norme, în cazul declanșării procedurii de control a averii, controlul se extinde și asupra veniturilor și averii soției sale Elena Popescu, persoană care, în conformitate cu dispozițiile legii, a dobândit calitatea de cercetat.

b) *Referitor la modul de sesizare a Comisie*, aspect contestat de cercetați, s-a reținut, în esență, că cererea formulată și completată de Procurorul General a fost justificată, fiind formulată, în esență, în concordanță cu dispozițiile art.11 din Legea nr.115/1996.

Astfel, a argumentat Comisia, chiar dacă actul de sesizare ar fi fost incomplet din perspectiva aspectelor contestate, o atare împrejurare nu este de natură să împiedice efectuarea cercetării și cu atât mai puțin să constituie motiv de nulitate a sesizării .

În acest context, Comisia a subliniat că cercetații nu au pus la dispoziția sa toate declarațiile și dovezile referitoare la averea dobândită și nici nu au prezentat elemente de identificare ale conturilor bancare pe care le-au deținut în țară în perioada de referință;

c) *În ceea ce privește veniturile obținute și cheltuielile efectuate de către cercetați*, Comisia a stabilit că perioada supusă controlului se încadrează de la data de 12 decembrie 2000 (corespunzător datei la care cercetatul Dan Ioan Popescu a depus declarația de avere ca deputat) și până la data de 14 decembrie 2004, când mandatul de deputat a expirat.

Cererea cercetaților privind extinderea perioadei de control până la finele lunii decembrie 2004, dată ce coincide cu revocarea cercetatului Dan Ioan Popescu din funcția de membru al Guvernului, a fost respinsă de Comisie motivat de împrejurarea că scopul urmarit prin această extindere a perioadei era includerea în calculul veniturilor și a sumelor de 15.063.094.970 ROL și 136.506.670 ROL , dobândite de cercetata Elena Popescu de la S.C. „Ital Agency” S.R.L. la finele lunii decembrie 2004.

Invocând dispozițiile Regulamentului nr.1/2004 al BNR privind efectuarea operațiunilor valutare, Comisia a stabilit, în raport cu

problele existente, că moneda în care s-a întocmit balanța de venituri și cheltuieli este moneda națională – ROL.

Expertiza efectuată în cauză a stabilit că, în perioada de referință, cercetații au realizat venituri în sumă de 54.401.616.235 ROL, sumă din care Comisia a exclus veniturile încasate de cercetata Elena Popescu în luna decembrie 2004, respectiv 15.063.094.970 ROL și 136.506.670 ROL, motivat de faptul că sumele nu pot justifica dobândirea licită a bunurilor achiziționate anterior acestei perioade.

Cererea cercetaților privind includerea în venituri și a sumei de 986.000 USD, obținută din cesionarea părților sociale pe care aceștia le dețineau la SC „Ital Agency” S.R.L., a fost respinsă de Comisie motivat de împrejurarea că actul de cesionare este un act juridic fictiv și fondat pe o cauză falsă, astfel cum rezultă din operațiunile desfășurate în cursul cesionării și după aceasta când, în realitate, cercetații au continuat să administreze și să conducă societatea menționată.

În fine, relativ la aspectul anterior enunțat, Comisia a stabilit că, deși cercetații au depus extrase bancare ce confirmă primirea sumei de 986.000 USD, urmarea a cesiunii amintite, documentele nu pot avea valoare probatorie, având în vedere că acestea nu poartă ștampila băncii, iar cercetații nu au făcut dovada că aceste sume au stat la baza achiziționării unor bunuri.

Relativ la cheltuielile efectuate de cercetați în perioada supusă controlului, expertiza efectuată în cauză a stabilit că acestea însumează un total de 66.558.207.775 ROL.

Această sumă include și cheltuielile efectuate de cercetați, în perioada supusă cercetării, cu dobândirea următoarelor bunuri imobile:

Anul 2001

- 1) Lotul nr.1 (suprafață construită de 137,01 mp) ,
(contract de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.554 din 30 martie 2001 de B.N.P. Rodica Coliban);
- 2) Teren intravilan în suprafață de 4980 mp, parcela 31, situat în
, județul Ilfov (Contract de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1550 din 26 aprilie 201 de B.N.P. Albuț Viorica);
- 3) Teren „curți-construcții” în suprafață de 490 mp situat în
Azuga, (Contract de

vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2040 din 22 august 2001 de B.N.P. Mărgărit Mușat);

Anul 2002

- 4) Imobilul din București, _____ mansardă cu parte indiviză teren de 17%, adică 48,79 mp (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.460 din 25 februarie 2002 de B.N.P. Rodica Coliban);
- 5) Terenul extravilan de 9,6 ha;
- 6) Terenul extravilan în suprafață de 2,5 ha, ambele situate în _____, județul Ialomița (Contractul de vânzare nr.877 din 25 aprilie 2002 autentificat sub nr.877 din B.N.P. Rodica Coliban);
- 7) Terenul intravilan în suprafață de 500 mp situat în Azuga, _____ (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1092 din 5 iunie 2002 de B.N.P. Rodica Coliban);
- 8) Teren „curți-construcții” în suprafața de 801 mp situat în intravilanul localității Azuga, _____ (Contract de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2323 din 3 iulie 2002 de B.N.P. Mărgărit Mușat);
- 9) Teren în suprafață de 678 mp cu destinația fâneată,
- 10) Teren în suprafață de 691 mp pădure, ambele situate în intravilanul orașului Azuga, _____ (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2498 din 24 octombrie 2002 de B.N.P. Mărgărit Mușat);
- 11) Teren fâneată în suprafață de 493 mp situat în intravilanul orașului Azuga, _____ (Contractul de vânzare-cumpărare nr.3888 din 29 noiembrie 2002 autentificat de B.N.P. Mărgărit Mușat);

Anul 2003

- 12) Apartamentul _____ din București, _____ (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1382 din 24 aprilie 2003 de B.N.P. Asociați Enciu și Tătaru);
- 13) Apartamentul _____ ;
- 14) Apartamentul _____ ;
- 15) Apartamentul _____ ;

16) Apartamentul , toate situate în București, (Contractul de asociere civilă autentificat sub nr.880 din 18 iunie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban);

17) Teren în suprafață de 7809,36 mp situat în comuna Gruiu, , parcela 2022 - 2028 (Contract de vânzare - cumpărare autentificat sub nr.1322 din 10 iulie 2003 de B.N.P. Nedelcu Cristian);

18) Teren intravilan în suprafață de 523,67 mp situat în intravilanul orașului Azuga, (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1789 din 5 decembrie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban);

19) Teren în suprafață de 475 mp situat în intravilanul orașului Azuga, (Contract de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1878 din 5 decembrie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban);

Anul 2004

20) Cota indiviză de $\frac{1}{2}$ din terenul în suprafață de 1529,89 mp situat în București, (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.712 din 24 aprilie 2004 de B.N.P. Irina Moiescu);

21) Terenul în suprafață de 467 mp situat în Azuga, (contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.713 din 28 aprilie 2004 de B.N.P. Rodica Coliban);

22) Cota indiviză de $\frac{1}{2}$ din terenul în suprafață totală de 115,80 mp (situat în București, (Contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.980 din 31 mai 2004 de B.N.P. Irina Moiescu);

23) Cota indiviză de $\frac{1}{2}$ din terenul în suprafață de 2094 mp situat în București, (Contractul de vânzare- cumpărare autentificat sub nr.2459 din 6 decembrie 2004 de B.N.P. Irina Moiescu).

Referitor la suma corespunzătoare cheltuielilor, conform expertizei contabile, Comisia a reținut că se impune adăugarea sumei de 4.438.148.450 ROL (diferența de valoare ce rezultă din calculul valorii de impozitare a imobilelor case de vacanță din orașul Azuga față de suma menționată în declarația de avere), a sumei de 1.575.440.000

ROL (contravaloarea obiectelor de artă, bijuterii, colecții numismatice) și a sumei de 1.624.441.440 ROL (cheltuieli de întreținere).

În concluzie, Comisia a reținut că totalul cheltuielilor efectuate de cercetați se ridică la suma de 74.196.237.695 ROL, iar în raport cu veniturile obținute, 28.167.114.235 ROL, constatând, așa cum s-a precizat deja mai sus, că cercetații nu pot justifica în perioada 12 decembrie 2000 – 14 decembrie 2004 caracterul licit al unor bunuri în valoare de 446.029.123.730 ROL, dispunând sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Totodată, conform dispozițiilor art.13 alin.(2) și (3) coroborat cu art.31 din Legea nr.115/1996, raportat la art.591 - 596 Cod procedură civilă a dispus aplicarea de măsuri asigurătorii, prin instituirea sechestrului asigurător asupra următoarelor bunuri imobile, din cele în număr de 23, dobândite de cercetați în perioada supusă cercetării:

- teren curți – construcții în suprafață de 490 mp situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2040 din 22 august 2001 de B.N.P. Mărgărit Mușat - Câmpina;

- teren în suprafață de 500 mp situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1092 din 5 mai 2002 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren curți – construcții în suprafață de 801 mp situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2323 din 3 iulie 2002 de B.N.P. Mărgărit Mușat – Câmpina;

- teren în suprafață totală de 1669 mp, din care 978 mp fâneată și 691 mp pădure, situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.3498 din 24 octombrie 2002 de B.N.P. Mărgărit Mușat – Câmpina;

- teren fâneată în suprafață de 493 mp situat în intravilanul orașului Azuga

, dobândit

în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.3888 din 29 noiembrie 2002 a B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren în suprafață de 502 mp (523,67 mp din măsurători cadastrale) situat în orașul Azuga,

, dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1879 din 5 decembrie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren în suprafață de 475 mp situat în intravilanul orașului Azuga

, dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1878 din 5 decembrie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren în suprafață de 467 mp (523 mp din măsurători cadastrale) situat în orașul Azuga,

, dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.713 din 28 aprilie 2004 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- apartamentul situat în București, dobândit în baza contractului de asociere civilă nr.880 din 18 iunie 2003 încheiat între cercetata Elena Popescu și constructorul Dumitrescu Virgil Radu Ion.

Potrivit art.24 alin.1 din Legea nr.115/1996, cu referire la art.53 din Legea nr.304/2004 republicată, cauza a fost înaintată Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind înregistrată la această instanță sub nr.2163/1/2006.

În fază procesuală desfășurată în fața Completului special - Legea nr.115/1996 cercetații au depus la dosarul cauzei un memoriu privind situația veniturilor și cheltuielilor în perioada supusă controlului însoțit de unele înscrisuri doveditoare.

3. Decizia nr. 1 din 1 octombrie 2007 pronunțată de Completul special de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 24 alin. (1) și (3) din Legea nr. 115/1996 cu modificările și completările până la acea dată;

Prin Decizia nr.1 din 1 octombrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul special – Legea nr.115/1996 a decis închiderea dosarului privind pe cercetații Dan Ioan Popescu și Elena Popescu și

a dispus ridicarea măsurii sechestrului asigurător asupra bunurilor menționate în dispozitivul Ordonanței nr.1 din 16 ianuarie 2006 a Comisiei Speciale de Cercetare a Averii Persoanelor .

Pentru a adopta această soluție, Completul special – Legea nr.115/1996 a susținut următoarele argumente :

Pornind de la principiul constituțional relativ la prezumția de liceitate a bunurilor dobândite, s-a reținut că sesizarea completată ulterior de Procurorul General nu a fost însoțită de dovezile necesare și suficiente declanșării unei atare proceduri, iar Comisia de cercetare a impus cercetaților sarcina probei, ceea ce reprezintă o încălcare a principiul menționat.

Referitor la soluționarea excepției de nulitate a sesizării Comisiei, invocată de persoanele cercetate, s-a reținut, în esență, că sesizarea, deși deficitară și incompletă, nu poate fi considerată nulă, în absența unei reglementări imperative în acest sens.

În ceea ce privește perioada supusă controlului, Completul special – Legea nr.115/1996 a reținut că, soluția de respingere a cererii cercetaților de a fi avută în vedere și perioada până la 29 decembrie 2004, este, având în vedere că intervalul de timp avut în vedere de către Comisie este cel în care cercetatul Dan Ioan Popescu a avut calitatea de deputat, iar nu cea de ministru, aceasta din urmă fiind calitatea ce a generat, în fapt, sesizarea Comisiei de cercetare.

Concluzionând asupra acestor aspecte, Completul special – Legea nr.115/1996 a reținut că perioada supusă controlului o constituie intervalul de timp situat între 14 decembrie 2000 – 29 decembrie 2004.

Referitor la veniturile realizate de cercetați Completul special – Legea nr.115/1996 a reținut, pentru argumentele expuse anterior, că sumele încasate de cercetata Elena Popescu la finele lunii decembrie 2004, vor fi avute în vedere la capitolul venituri realizate de cercetați.

În concluzie, Completul special – Legea nr.115/1996 a reținut că totalul veniturilor obținute de cercetați, în perioada supusă controlului, a fost de 69.601.217.875 ROL

În privința cheltuielilor efectuate de cercetați, Completul special – Legea nr.115/1996 a reținut că stabilirea acestora este rezultatul greșitei interpretări a probelor administrate în cauză, iar soluția Comisiei vizând acest aspect a fost adoptată cu încălcarea prezumției de liceitate .

Relativ la construcția unei a doua case de vacanță în localitatea Azuga, s-a reținut că includerea sumei de 4.438.148.750 ROL, la capitolul cheltuieli, este greșită în raport cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Un alt aspect a vizat includerea de către Comisie la capitolul cheltuieli a sumei de 1.575.440.000 ROL (echivalentul a 40.000 Euro), reprezentând contravaloarea obiectelor de artă, bijuterii și colecții numismatice.

Instanța supremă a reținut că, atât existența bunurilor cât și valoarea acestora au fost stabilite în mod subiectiv, prin simpla apreciere a Comisie, în condițiile în care, la dosarul cauzei nu există dovezi care să ateste, în perioada supusă controlului, dobândirea unor bunuri în valoarea amintită.

În același sens, s-a relevat că, potrivit declarației de avere din 7 mai 2005, bunurile respective au fost dobândite începând din anii 1971, 1975-2005, prin moștenire ori din repatrierea soției, conform documentelor vamale sau achiziționate.

S-a apreciat totodată, relativ la cheltuielile de întreținere ale cercetaților, că suma de 1500 Euro se justifică în raport cu numărul imobilelor deținute de cercetați, cu implicații asupra impozitelor, întreținerii lor și standardul de viață al persoanelor în cauză, motiv pentru care Completul special – Legea nr.115/1996 a înlăturat apărările formulate de cercetați din această perspectivă.

În concluzie, Completul special – Legea nr.115/1996 a reținut că totalul cheltuielilor efectuate de cercetați, în perioada supusă controlului, a fost de 68.183.649.215 ROL.

Astfel, Completul special – Legea nr.115/1996 a constatat că nu există niciun element de diferență care să ateste dobândirea ilicită a unor bunuri, motiv pentru care se impune închiderea dosarului potrivit dispozițiilor art.18 alin.3 din Legea nr.115/1996 astfel cum a fost modificată prin Legea nr.161/2003.

Împotriva acestei hotărâri, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recurs.

În sprijinul recursului declarat, Ministerul Public a formulat în scris și a susținut oral, prin reprezentant, două motive de casare :

Astfel, în primul rând, s-a susținut că hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, motiv ce se subscie dispozițiilor art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă.

Cel de-al doilea motiv de recurs, ce se subscie dispozițiilor art.304¹ din Codul de procedură civilă, susținându-se că hotărârea atacată se grefează pe o situație de fapt greșit stabilită în raport cu probele administrate în cauză.

4. Decizia nr. 220 din 7 aprilie 2008 pronunțată de Completul de 9 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 115/1996 cu modificările și completările până la acea dată;

Prin Decizia nr. 220 din 7 aprilie 2008, Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție a admis recursul declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva Deciziei nr.1 din 1 octombrie 2007, pronunțată în dosarul nr.2163/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Complet Special – Legea nr.115/1996.

A casat hotărârea atacată și a trimis cauza Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, spre competență soluționare.

Pentru a hotărî astfel, instanța de recurs a reținut că soluția a fost dată cu interpretarea și aplicarea greșită a legii, motiv de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, pentru următoarele argumente:

La emiterea Deciziei nr.1 din 1 octombrie 2007 nu au fost respectate dispozițiile art.17 alin.1 din Legea nr.115/1996 care prevăd că judecarea cauzei (în cazul în care Comisia de cercetare a constatat că dobândirea unei cote – părți sau a anumitor bunuri determinate, dobândite de persoana a cărei avere este supusă controlului, nu au caracter ilicit) se face pornind de la probele administrate în fața comisiei de cercetare, iar la prima zi de înfățișare, părțile pot solicita probe noi.

Din interpretarea textelor ce vizează sesizarea și soluționarea cauzelor privind controlul averilor nu rezultă că instanța soluționează această cauză ca o instanță de control judiciar, însă Completul special – Legea nr.115/1996 al Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a comportat

ca o instanță de control judiciar și în sentința atacată a făcut numai referiri la cele reținute de Comisia de cercetare deși a fost sesizată să soluționeze cauza pe fond.

Fiind un litigiu civil, rămân pe deplin aplicabile dispozițiile art.129 alin.(5) din Codul de procedură civilă, care prevăd rolul activ al judecătorului, însă Completul special – Legea nr.115/1996 nu a stabilit dacă modificările intervenite în acționariatul S.C. „Ital Agency” S.R.L. s-au reflectat și în declarațiile de avere ale persoanei cercetate Dan Ioan Popescu, mai ales că art.6 alin.(2) din Legea nr.115/1996 prevede obligația persoanelor ce dădeau declarație de avere ca anual să fie actualizate, dacă erau întocmite acte de înstrăinare cu titlu oneros sau gratuit, făcute în timpul exercitării mandatului sau al îndeplinirii funcției, a bunurilor de valoare cuprinse în declarație.

Astfel, în declarația de avere dată la 9 ianuarie 2001 cercetatul Dan Ioan Popescu a menționat faptul că deține 25% părți sociale la S.C. „Ital Agency” S.R.L., iar soția sa tot 25% din părțile sociale la aceeași firmă, reținându-se că aceștia au încheiat contractul de cesiune nr.742 din 9 februarie 2001 și au primit câte 493.000 USD fiecare reprezentând contravaloarea părților sociale la S.C. Ital Agency, dar nu s-a stabilit dacă ulterior cercetatul a întocmit declarația de avere potrivit art.6 alin.(2) din Legea nr.115/1996 pentru că a fost „înstrăinat” unul dintre bunurile înscrise în declarația de avere inițială.

În acest context s-a constatat că la pronunțarea soluției, Completul special – Legea nr.115/1996 a luat în calculul veniturilor licite obținute suma de 986.000 USD reprezentând contravaloarea părților sociale și a înlăturat concluziile Comisiei de cercetare, fără a se motiva, în vreun mod, cum poate fi justificat faptul că, și după cesionarea părților sociale, cercetata Elena Popescu a continuat să aibă calitatea de administrator al S.C. „Ital Agency” S.R.L și, în această calitate, a încasat, la sfârșitul lunii decembrie 2004, sumele de 15.063.094.070 ROL + 136.506.670 ROL.

Completul de 9 judecători a statuat că, în activitatea de verificare a provenienței bunurilor, pentru a se evita situația în care achiziționarea unor bunuri să poată fi justificată cu venituri ce au fost dobândite ulterior, să se efectueze o eșalonare a veniturilor și cheltuielilor pe anumite perioade, în funcție de dobândirea unor bunuri mai importante, Completul special - Legea nr.115/1996 neprocedând în acest mod.

În continuare, s-a reținut de către Completul de 9 judecători că nici în privința cheltuielilor Completul special – Legea nr.115/1996 nu a avut în vedere cheltuielile făcute cu edificarea unei construcții (anexă gospodărească), dar și diferențele între declarația de avere și situația existentă.

Astfel, a observat instanța de control judiciar că în declarația de avere dată la 9 ianuarie 2001, ca și în cea dată la 12 decembrie 2000 cercetatul Popescu Ioan Dan a indicat ca fiind proprietar, între alte locuințe, a unei vile plus dependințe cu o suprafață construită de cca. 280 m.p., iar din actele depuse la dosar rezultă că la 5 ianuarie 2001 a fost încheiat procesul verbal de recepție a lucrărilor la anexa gospodărească.

Pe acest aspect, s-a apreciat că nu s-a verificat și nu s-a solicitat administrarea de noi probe din care să rezulte exact care este situația acestei construcții, mai ales că Adresa nr.1110 din 14 februarie 2006 emisă de Primăria orașului Azuga face referiri la amprenta la sol a imobilului situat în orașul Azuga, și la cel deținut în orașul Azuga, și nu la suprafața construită, iar dacă ar fi în discuție o dependință, așa cum susțin cercetații, trebuia verificat de ce apar două loturi de teren.

De asemenea, s-a constatat că în cauză trebuia stabilit când au fost finalizate lucrările la această construcție pentru a se putea stabili dacă aceste cheltuieli trebuiau luate în calcul, fiind important de stabilit și suprafața construită pentru fiecare imobil pentru că, în funcție de aceasta, se stabilește valoarea impozabilă.

Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, față de prevederile art.21 din Legea nr.115/1996, preluate în art.46 teza a II a din Legea nr.144/2007 care stabileau competența de a judeca litigiile privind controlul averilor ca aparținând Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, în cazul verificărilor privind miniștrii, senatori și deputați, a trimis cauza spre rejudecare la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție spre competentă soluționare.

II. Rejudecarea cauzei la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție

1. Competența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Una dintre chestiunile prealabile, invocate în cursul rejudecării cauzei de către persoanele cercetate, a fost aceea a lipsei de competență a acestei secții, ca urmare modificărilor legislative survenite.

Cauza a fost înregistrată Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 1 aprilie 2009 sub Dosar nr. 2939/1/2009, fiind trimisă, spre rejudecare, de Completul de 9 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție în temeiul art.46 fraza a III-a din Legea nr.144/2006 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, cu modificările și completările la data pronunțării Deciziei nr.220/2008.

Potrivit art. 46 fraza a III-a din aceeași lege, „Pentru Președintele României,(...), membrii Guvernului,(...), deputați,(...), competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție- Secția de contencios administrativ și fiscal, care judecă în complet de 3 judecători”.

În cursul rejudecării cauzei a fost adoptată Legea nr.176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr.144/2007, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, iar prin art.33 pct.16 din această lege, au fost abrogate art.41-57 din Legea nr.144/2007.

De asemenea, prin art.35 din Legea nr.176/2010 au fost aduse modificări și completări și Legii nr.115/1996, cu modificările și completările ulterioare, fiind înlăturată tratarea diferențiată a cauzelor, în raport cu rangul demnității deținute de persoana cercetată, Comisiile de cercetare a averilor fiind instituite doar la nivelul Curților de apel, iar competența de judecată a sesizărilor aparținând, exclusiv secțiilor de contencios administrativ și fiscal de la nivelul acestor instanțe, urmând ca recursul să fie judecat la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cum Legea nr.176/2010 nu conține dispoziții tranzitorii cu privire la cauzele aflate în curs de judecată la data intrării ei în vigoare – 05 septembrie 2010, rezultă că în ceea ce privește cauza de față, sunt

incidente dispozițiile art.31 din Legea nr.115/1996, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „dispozițiile prezentei legi se întregesc cu prevederile Codului de procedură civilă [...]”.

Or, potrivit art. 725 alin.(2) din Codul de procedură civilă, așa cum a fost modificat prin art.I pct.225 din O.U.G. nr.138/2000, „Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe”.

Astfel fiind, Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost legal investită cu rejudecarea cauzei de față, rămânând competentă material și după intrarea în vigoare a Legii nr.176/2010.

2. Natura juridică a Ordonanței nr.1/2006

O altă problemă prealabilă, supusă judecării de persoanele cercetate, prin avocații lor, a fost aceea referitoare la natura juridică a Ordonanței nr.1/2006 a Comisiei speciale de cercetare a averii persoanelor prevăzute la art.21 alin.(1) din Legea nr.115/1996, în forma în vigoare la data adoptării acestui act juridic.

Natura juridică a acestui act este conturată de locul și rolul său în cadrul mecanismului juridic creat prin Legea nr.115/1006 pentru controlul averilor persoanelor limitativ enumerate de lege, în situația în care între averea declarată la data investirii sau numirii în funcție și cea dobândită pe parcursul exercitării funcției se constată diferențe vădite.

În filozofia Legii nr.115/1996, controlul averilor a fost dat în competența exclusivă a instanțelor judecătorești și anume Curților de apel, ca regulă generală, respectiv Completul special de la Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul persoanelor enumerate la art.21 alin.(1) din lege, care puteau fi sesizate, prin ordonanță, de comisia de cercetare în condițiile art.14 alin.(1) lit.a) din aceeași lege.

La rândul lor, comisiile de cercetare, la care se referă art.8 din lege și, respectiv, Comisia specială de cercetare, la care se referă art.21 alin.(1) din aceeași lege, puteau fi sesizate, printr-o cerere de cercetare, în condițiile art.9 din lege, formulată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de apel, procurorul general al fostului Parchet Național Anticorupție sau conducătorul autorității publice la

care a funcționat ori funcționează persoana vizată și, respectiv, potrivit art.22, de către ministrul Justiției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul general al Parchetului Național Anticorupție, în cazul persoanelor prevăzute la art.21 alin.(1) din aceeași lege.

Deci, cu alte cuvinte, Ordonanța nr.1/2006 reprezintă actul juridic de sesizare a instanței de judecată, prin care s-a constatat că, persoanele cercetate din cauza de față, nu justifică, în perioada supusă cercetării, caracterul licit al unor bunuri în valoare de 46.029.129.730 ROL, trimițând cauza, spre soluționare, instanței competente, sub acest aspect.

3. Limitele investiției Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție

O altă problemă invocată de apărătorii persoanelor cercetate a fost în legătură cu limitele investiției instanței de rejudecare în raport cu dispozițiile Deciziei nr.220/2008 pronunțată de Completul de 9 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Așa cum s-a arătat deja, în cadrul prezentării circumstanțelor cauzei, pct.I.4, prin Decizia nr.220/2008, Completul de 9 judecători, admitând recursul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva Deciziei nr.1/2007 pronunțată de Completul special – Legea nr.115/1996, a casat această hotărâre, pe care a desființat-o, cauza fiind trimisă spre rejudecare la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Deci, cu alte cuvinte, rezultă că, prin soluția adoptată, Completul de 9 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție a înțeles să dispună rejudecarea cauzei în integralitatea ei, având ca obiect verificarea averii persoanelor cercetate în ceea ce privește caracterul licit al unor bunuri în valoare de 46.029.123.730 ROL.

4. Probatoriul administrat în cadrul rejudecării cauzei

În considerentele Deciziei nr.220/2008 a Completului de 9 judecători, între altele, s-a reținut, așa cum s-a mai arătat deja, cu alte cuvinte, și la pct.I, următoarele:

- litigiul de față are natura juridică a unui litigiu civil, iar dispozițiile art.129 alin.(5) Cod procedură civilă, sunt pe deplin

aplicabile, judecătorii fiind datori să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru aflarea adevărului, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale;

- potrivit art.17 alin.(1) din Legea nr.115/1996, judecarea cauzei se face pornind de la probele administrate în fața comisiei de cercetare, iar părțile pot solicita probe noi;

- Completul special - Legea nr.115/1996, care a pronunțat Decizia nr.1/2007, nu a stabilit dacă modificările intervenite în acționariatul S.C."Ital Agency" s-au reflectat și în declarațiile de avere ale cercetatului, în condițiile în care art.6 alin.(2) din Legea nr.115/1996 prevedea obligația actualizării anuale, dacă erau întocmite acte de înstrăinare a bunurilor cuprinse în declarații, iar, în Declarația de avere dată la 9 ianuarie 2011, cercetatul a menționat că deține 25% părți sociale la S.C."Ital Agency", iar soția sa tot 25%;

- Completul special - Legea nr.115/1996 a luat în calculul veniturilor licite, suma de 986.000 USD reprezentând contravaloarea părților sociale deținute la S.C."Ital Agency", înlăturând concluziile Comisiei de cercetare, fără a ține seama de faptul că, și după cesionarea părților sociale, persoana cercetată Popescu Elena a continuat să dețină funcția de administrator la S.C."Ital Agency", care, la sfârșitul anului 2004 a bonificat-o cu suma totală de 15.199.600.740 ROL, adică, cca. 517.000 USD;

- Completul special - Legea nr.115/1996, reținând că suma de mai sus constituie venituri obținute în perioada cercetată, nu a motivat cum poate fi justificată dobândirea unor bunuri anterior lunii decembrie, dacă veniturile au fost încasate la sfârșitul lunii decembrie 2004, ceea ce impunea o subperiodizare și o eşalonare a veniturilor și cheltuielilor din perioada supusă verificării;

- Completul special - Legea nr.115/1996 nu a efectuat verificări suplimentare în legătură cu „construcția anexă” din orașul Azuga, în legătură cu finalizarea lucrărilor de construcții pentru ca cheltuielile respective să fie sau nu luate în calcul în mod motivat.

Pentru lămurirea tuturor acestor aspecte, Completul de 9 judecători a casat Decizia nr.1/2007, pe care a desființat-o, și a trimis cauza pentru rejudecarea instanței competente, cu îndrumarea de a fi administrate probe noi.

Prin Încheierea din data de 10 decembrie 2009 a fost admisă cererea de probatorii formulată de procuror și s-a încuviințat completarea raportului de expertiză contabilă, pentru ca:

- stabilirea veniturilor și cheltuielilor să se facă în mod eșalonat, în funcție de dobândirea bunurilor înscrise în Nota de probe depusă de procuror în două variante de perioade: a) 12.12.2000 – 14.12.2004, și b) 12.12.2000- 29.12.2004;

- expertul să stabilească veniturile și cheltuielile astfel cum au fost efectuate, în lei sau în valută, în perioadele menționate;

- balanța de venituri și cheltuieli să aibă în vedere diferența de curs valutar.

Totodată, a fost încuviințată efectuarea unei expertize tehnice de specialitate în construcții pentru stabilirea suprafeței construite a anexelor gospodărești din orașul Azuga, precum și a datei de finalizare a construcției.

Expertul contabil a depus Raportul de completare la expertiza contabilă judiciară pentru termenul din data de 6 mai 2010, când a fost depus și Raportul de expertiză tehnică în construcții, la care procurorul, reprezentantul Agenției Naționale de Integritate, precum și expertul parte au formulat obiecțiuni, iar prin Încheierea din 17 iunie 2010 s-a dispus ca experții numiți în cauză să răspundă la obiecțiunile respective.

La termenul din 3 martie 2011, expertul contabil a depus răspunsul la obiecțiunile făcute de părți și, la fel, expertul tehnic în construcții, când procurorul a susținut că răspunsurile date nu au elucidat pe deplin obiecțiunile formulate de Ministerul Public.

Astfel, cu privire la răspunsul expertului contabil, procurorul a a susținut următoarele:

S-a cerut expertului să precizeze dacă există documente justificative (chitanțe, contracte de vânzare-cumpărare) pentru vânzarea obiectelor de artă la data de 18.09.2001 - poz. 199-208 din Balanța de venituri și cheltuieli Anexă la Completarea raportului de expertiză depus la termenul din 6 mai 2010.

Potrivit balanței, la data de 18 septembrie 2003, intimații Popescu Dan Ioan și Popescu Elena ar fi obținut venituri în sumă de 5.692.460 lei din vânzarea unui număr total de 41 obiecte de artă, iar aceste sume și obiecte se regăsesc și în Anexa nr. 1 a răspunsului la

obiecțiuni care constituie, de fapt, un extras al balanței anexă la raportul inițial.

În schimb, în Anexa I/ bis a răspunsului la obiecțiuni este depus un înscris sub semnătură privată emanând de la S.C. Condor A.P. Contract S.R.L., în care se atestă exclusiv: numele deponentului, felul și cantitatea bunurilor primite în consignație, data intrării în consignație (primirea bunurilor de societatea comercială), cantitatea bunurilor vândute și sumele plătite deponentului, fără să se menționeze data când sumele rezultate din vânzarea bunurilor depuse în consignație au fost plătite deponentului și nici nu se anexează înscrisuri doveditoare ale plății acestor sume către deponent (chitanțe, emanate de la consignatarul împuternicit cu depozitarea și vânzarea lucrurilor care să ateste și data plății către consignant) pentru a se putea, astfel, verifica dacă aceste sume au constituit venituri în perioada supusă cercetării.

Între balanța de venituri și cheltuieli, și situația emanată de la S.C. Condor AP Contract există și alte inadvertențe, după cum urmează:

Declarația de la S.C. Contract S.R.L. cuprinde 3 obiecte de artă depuse spre vânzare la data de 18 septembrie 2003, iar în balanța de venituri și cheltuieli de la poziția 198 la poziția nr. 208 apar ca fiind vândute la data de 18.09.2003, 41 obiecte de artă pentru care nu se demonstrează depunerea la S.C. Contract S.R.L. și nici încasarea sumelor.

O serie de obiecte de artă, conform „declarației” (tabel) apar ca fiind depuse spre vânzare la date ulterioare, fără ca apoi sumele obținute din vânzarea acestora să fie ilustrate în balanța de venituri și cheltuieli, conform raportului de expertiză întocmit în cauză.

Or, arată Ministerul Public, de vreme ce între părți s-a încheiat un contract de consignație care potrivit Legii nr.178/1934, în vigoare și în prezent, presupune, în esență împuternicirea consignantului, dată consignatarului, pentru vânzarea unor bunuri aparținând celui dintâi și depozitarea bunurilor de către consignatar până la vânzarea acestora către terți, urmată de remiterea către consignant a sumelor rezultate din vânzare, nu se poate acredita ideea, pe care expertul tinde să o inducă, în sensul că la data de 18 septembrie 2003, intimații ar fi obținut veniturile substanțiale indicate anterior, din vânzarea în regim de consignație a bunurilor indicate în Anexa I/bis la răspunsul la obiecțiuni, predate societății comerciale specializate, fie în aceeași zi, fie la date mult ulterioare (22.09.2003, 14.10.2003, 8.12.2003, 15.11.2003, 17.03.2004, 18.03.2004, 19.03.2004, 9.07.2004, 16.07.2004 și 11.11.2004).

Totodată, se arată în Nota Ministerului Public, că prin *reductio ad absurdum*, ar însemna ca societatea comercială împuternicită cu vânzarea bunurilor în regim de consignație să vândă bunuri primite de la intimată în aceeași zi ori să vândă bunuri pe care le-a primit ulterior de la intimată, și, în plus, nu s-au depus documente justificative care să ateste proveniența acestor bunuri în patrimoniul intimătei, astfel cum s-a solicitat prin obiecțiuni.

Referitor la același răspuns al expertului contabil, Ministerul Public a susținut că, nici cu privire la pct. 2 al obiecțiunilor la raportul de expertiză formulate, încuviințate de instanță la termenul din 17 iunie 2010, prin care s-a cerut expertului să precizeze dacă au fost efectuate cheltuieli curente și de întreținere, cu obligarea cercetaților la depunerea către expertul contabil a documentelor justificative provenite de la furnizori, iar în subsidiar prin diligența expertului contabil pe baza documentelor existente în baza de date a furnizorilor de utilități pentru imobilele deținute în sub-perioadele indicate în obiecțiuni nu s-a răspuns.

Referitor la acest aspect, prin răspunsul formulat, expertul face trimitere evazivă la sumele indicate estimativ de intimăți în faza cercetării în fața Comisiei și își declină competența de a efectua verificări suplimentare, iar lucrările efectuate nu îi sunt anexate adrese ale expertului către furnizorii de utilități, ceea ce dovedește că nu s-a depus minima diligență pentru îndeplinirea obiectivului stabilit.

De asemenea, cu privire la răspunsul expertului tehnic în construcții, procurorul a susținut că răspunsul la obiecțiuni este contradictoriu întrucât, se arată, pe de o parte, că „anexa gospodărească” a fost recepționată la data de 5 ianuarie 2011, deci în cadrul perioadei supuse cercetării și, pe de altă parte, se menționează că data finalizării lucrărilor este 31 decembrie 2000, dată aflată în afara perioadei respective.

Prin Încheierea din 10 martie 2011, Înalta Curte a admis cererea cu noile obiecțiuni, formulată de procuror, dispunând ca experții să răspundă și la aceste noi obiecțiuni, iar procurorul să depună la dosar documentele la care se referă obiecțiunile de la pct.B din cererea sa.

La termenul din data de 6 iunie 2011, expertul contabil a depus completarea la răspunsul dat obiecțiunilor formulate de procuror, în timp ce expertul tehnic în construcții depusese răspunsul la termenul de 14 aprilie 2011.

5. Soluția instanței de rejudecare

5.1. Perioada supusă verificării

Așa cum rezultă din considerentele Deciziei nr.220/2008, perioada supusă verificării trebuie să fie aceea a duratei exercitării mandatului avut în vedere de lege, adică perioada cuprinsă între data de 12 decembrie 2000, când a început mandatul de deputat al persoanei cercetate, și data de 29 decembrie 2004, când aceasta a fost revocată din funcția de membru al Guvernului, cele două demnități fiind exercitate concomitent în aproape întreaga perioadă.

Însă, pentru a se putea verifica dacă, într-adevăr, proveniența bunurilor și, în general, efectuarea cheltuielilor este justificată, în jurisprudența sa constantă Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că instanța poate și trebuie să împartă perioada cercetată în subperioade, iar în cadrul acestor subperioade să realizeze o eșalonare /defalcare a veniturilor și cheltuielilor, în raport cu datele în care s-au efectuate cheltuieli semnificative, au fost dobândite bunuri importante, etc., așa cum a statuat în mod expres Completul de 9 judecători în considerentele Deciziei nr.220/2008.

De altfel, în acest sens, Secția civilă și de proprietate intelectuală a Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat anterior în mod constant, argumentând că, în cadrul activității de verificare a caracterului licit/ilicit al dobândirii bunurilor/efectuării unor cheltuieli, este necesar ca perioada supusă controlului să fie împărțită în subperioade, în raport cu datele de dobândire a bunurilor mai importante, pentru a fi evitate situațiile în care dobândirea unor bunuri ar putea fi acoperită cu venituri câștigate ulterior dobândirii acestora (Deciziile nr.4000/2004, nr.3018/2005, nr.3410/2007, ș.a.).

În acest scop, instanța de rejudecare a procedat la o primă divizare a perioadei cercetare în subperioada 12 decembrie 2000 – 14 decembrie 2004 și subperioada 14 decembrie 2004 – 20 decembrie 2004, dispunând, prin Încheierea din 10 decembrie 2009, ca expertul contabil să procedeze la refacerea balanței de venituri și cheltuieli pe subperioade, în mod eșalonat, la 30 martie 2001, 26 aprilie 2001, 22 august 2001, 25 februarie 2002, 25 aprilie 2002, 5 iunie 2002, 3 iulie 2002, 23 octombrie 2002, 29 noiembrie 2002, 24 aprilie 2003, 18 iunie 2003, 10 iulie 2003, 5 decembrie 2003, 24 aprilie 2004, 28 aprilie

2004, 31 mai 2004, 6 decembrie 2004, 14 decembrie 2004 și, respectiv 29 decembrie 2004.

5.2. Veniturile și cheltuielile cercetărilor

Din concluziile expertizei contabile, așa cum a fost completată, inclusiv cu răspunsurile date la obiecțiunile care s-au formulat în cursul judecății, rezultă că, la sfârșitul perioadei 12 decembrie 2000 – 14 decembrie 2004, la capitolul venituri s-a înregistrat suma totală de 75.661.405.737,17 ROL, iar la capitolul cheltuieli s-a înregistrat suma de 74.008.372.358,67 ROL, rezultând o diferență în plus de 1.653.033.378,50 ROL în favoarea veniturilor.

De asemenea, din concluziile expertizei contabile, așa cum a fost completată, inclusiv cu răspunsurile date la obiecțiunile care s-au formulat în cursul judecății, rezultă că, la sfârșitul perioadei 12 decembrie 2000 – 29 decembrie 2004, la capitolul venituri s-a înregistrat suma totală de 76.079.911.377,17 ROL, iar la capitolul cheltuieli s-a înregistrat suma de 74.665.523.099,42 ROL, rezultând o diferență în plus de 1.424.388.277,75 ROL în favoarea veniturilor.

Dar, din anexele întocmite de expertul contabil la expertiza efectuată și la răspunsurile date obiecțiunilor însușite de instanță, pe subperioadele stabilite de instanță, în raport cu datele de achiziționare a unor bunuri, rezultă date care determină înlăturarea parțială a concluziilor expertului contabil.

Astfel, rezultă că la sfârșitul subperioadei 12 decembrie 2000 – 31 mai 2004, balanța veniturilor și cheltuielilor a înregistrat cheltuieli superioare veniturilor cu suma de 1.355.979.772,50 ROL, a căror proveniență nu este justificată cu veniturile, așa cum au fost calculate de expertul contabil și nu au fost contestate de persoanele cercetate.

În perioada respectivă, persoanele cercetate au achiziționat ½ din terenul în suprafață de 115,80 mp, situat în București,

cu contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.280 din 31 mai 2004, cu suma de 5.009.446.828,00 ROL, după ce anterior, la 24 aprilie 2004 achiziționaseră și ½ din suprafața de 1529,89 mp, pe str.

pentru care achitaseră 6.789.601.280,00 ROL, cu contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.712 din 24 aprilie 2004.

De asemenea, la sfârșitul subperioadei 12 decembrie 2000 – 6 decembrie 2004, balanța veniturilor și cheltuielilor a înregistrat cheltuieli superioare veniturilor, cu suma de 7.534.286.236,40 ROL, a căror proveniență nu este justificată cu veniturile, așa cum au fost calculate de expertul contabil și nu au fost contestate de persoanele cercetate.

În perioada respectivă, persoanele cercetate au achiziționat $\frac{1}{2}$ din terenul în suprafață de 2094 mp situat în București, cu contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2459 din 6 decembrie 2004, achitând suma de 7.865.064.000,00 ROL.

Deci, este dovedit că, în subperioadele când persoanele cercetate au dobândit bunurile respective, au fost efectuate cheltuieli superioare, în sumă totală de 8.890.266.008,90 ROL, adică 889.026,60 lei, a căror proveniență nu este justificată cu veniturile dobândite, așa cum au fost calculate de expertul contabil și nu au fost contestate de către persoanele cercetate.

Potrivit art.44 alin.(8) din Constituția României, „Avea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă”.

Deci, cu alte cuvinte, averea unei persoane, patrimoniul acesteia, ca întreg, iar nu fiecare element component al acestuia, este prezumat a fi fost dobândit în mod licit, până la dovada contrarie.

Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția civilă și de proprietate intelectuală, a argumentat în mod just că prezumția instituită de norma constituțională încetează să funcționeze atunci când există dovezi certe că unele dintre bunurile și valorile patrimoniului nu au fost dobândite în mod licit (Decizia nr.4519/2006).

Faptul că, în cauza de față, s-a dovedit în mod cert că, în subperioadele arătate, când persoanele cercetate au dobândit terenurile arătate mai sus, au fost efectuate cheltuieli în sumă de 889.026,60 lei, a căror proveniență nu este justificată cu veniturile prezumate ca fiind licite ale acestora, așa cum s-a argumentat anterior, are consecințe juridice care vor fi prezentate în continuare.

Astfel, în primul rând, având în vedere dispozițiile art.18 alin.(1) din Legea nr.115/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și statutul juridic al bunurilor respective dobândite în

subperioadele arătate, instanța va dispune confiscarea sumei de 889.026,60 lei și obligarea persoanelor cercetate să achite această sumă la bugetul statului, determinarea câtimii nejustificate din cota parte dobândită de persoanele cercetate din acele bunuri fiind o operațiune anevoioasă și tergiversantă.

În al doilea rând, având în vedere că suma de 889.026,60 lei, adică cca. 210.000,00 Euro, reprezintă o valoare și o parte importantă în raport cu averea dobândită de persoanele cercetate în perioada supusă verificării, Înalta Curte constată că prezumția instituită de norma constituțională citată mai sus nu mai funcționează în ceea ce privește averea persoanelor cercetate, dobândită în perioada respectivă.

Altfel spus, din moment ce, potrivit art.44 alin.(8) din Constituția României, averea unei persoane, patrimoniul acesteia, ca întreg, iar nu fiecare element component al acestuia, este prezumat a fi fost dobândit în mod licit, până la dovada contrarie, rezultă că, fiind dovedit în mod indubitabil că o parte importantă a averii nu poate fi justificată ca fiind dobândită licit, este necesar ca deținătorul/deținătorii averii respective, cercetați în procedura Legii nr.115/1996, cu modificările și completările ulterioare, să probeze dobândirea licită a bunurilor care formează restul patrimoniului.

Astfel, în ceea ce privește veniturile câștigate de persoanele cercetate, expertul contabil a inclus și suma de 26.234.502.000, 00 ROL, reprezentând echivalentul a 986.000,00 USD, prin care au fost justificate cheltuielile corespunzătoare acestei sume, efectuate de cercetați în perioada supusă cercetării.

Referitor la proveniența acestei sume, expertul contabil a reținut ca fiind contravaloarea părților sociale pe care persoanele cercetate le dețineau la S.C."Ital Agency"SRL și pe care le-au cesionat în baza contractului autentificat sub nr.742 din 9 februarie 2001.

Referitor la această sumă, Completul de 9 judecători a reținut în mod expres, așa cum s-a mai arătat mai sus, următoarele:

- Completul special - Legea nr.115/1996, care a pronunțat Decizia nr.1/2007, nu a stabilit dacă modificările intervenite în acționariatul S.C."Ital Agency" s-au reflectat și în declarațiile de avere ale cercetatului, în condițiile în care art.6 alin.(2) din Legea nr.115/1996 prevedea obligația actualizării anuale, dacă erau întocmite acte de înstrăinare a bunurilor cuprinse în declarații, iar, în Declarația de avere

dată la 9 ianuarie 2011, cercetatul a menționat că deține 25% părți sociale la S.C."Ital Agency", iar soția sa tot 25%;

- Completul special - Legea nr.115/1996 a luat în calculul veniturilor licite, suma de 986.000 USD reprezentând contravaloarea părților sociale deținute la S.C."Ital Agency", înlăturând concluziile Comisiei de cercetare, fără a ține seama de faptul că, și după cesionarea părților sociale, persoana cercetată Popescu Elena a continuat să dețină funcția de administrator la S.C."Ital Agency", care, la sfârșitul anului 2004 a bonificat-o cu suma totală de 15.199.600.740 ROL, adică, cca. 517.000 USD.

Rejudecând cauza, cu privire la această sumă, Înalta Curte reține că din probele administrate în cauză rezultă următoarele:

Prin declarația de avere din data de 12 decembrie 2000 cercetatul Dan Ioan Popescu a arătat că deține 25% , iar soția sa alte 25% din părțile sociale ale S.C."Ital Agency" SRL astfel:

- cercetatul deținea 1750 părți sociale a 1.000.000 ROL/buc., adică 1.750.000.000 ROL, reprezentând 25% din părți sociale;

- cercetata deținea 1750 părți sociale a 1.000.000 ROL/buc., adică 1.750.000.000 ROL, reprezentând 25% din părți sociale.

La data de 21 decembrie 2000, deci după începerea mandatului de demnitar, la Oficiul Registrului Comerțului se fac mai multe mențiuni de modificare a capitalului, prin aporturi majore de numerar (8.100.000.000 ROL), expertul contabil constatând, unele inadvertențe în raport cu dispoziții ale Legii nr.31/1990 și ale Legii nr.26/1990, cu modificările și completările ulterioare.

Întrucât cererile de mențiuni nu s-au făcut la data vărsării sumelor de bani drept aporturi la majorările de capital, sunt de enumerat operațiunile efectuate:

a) din cererea de mențiuni nr.149338 din 21 decembrie 2000 depusă și înregistrată la O.R.C.T.B., rezultă următoarea situație a părților sociale ce le dețineau persoanele cercetate:

- Dan Ioan Popescu avea vărsat aportul subscris în valoare de 2.750.000.000 ROL, reprezentând c/v a 2750 părți sociale, adică 25% din părți;

- Elena Popescu avea vărsat aportul subscris în valoare de 2.750.000.000 ROL, reprezentând c/v a 2750 părți sociale, adică 25% din părțile sociale.

b) din cererea de mențiuni nr.149341 din 21 decembrie 2000 depusă și înregistrată la O.R.C.T.B. rezultă următoarea situație a părților sociale deținute de persoanele cercetate:

- Dan Ioan Popescu avea vărsat aport subscris în valoare de 4.450.000.000 ROL, reprezentând c/v a 4.450 părți sociale, adică 25% din părțile sociale;

- Elena Popescu avea vărsat aport subscris în valoare de 4.450.000.000 ROL, reprezentând c/v a 4.450 părți sociale, adică 25% din părțile sociale.

c) din cererea de mențiuni nr.149342 din 21 decembrie 2000 depusă și înregistrată la O.R.C.T.B. rezultă următoarea situație a părților sociale ce le dețineau cercetații:

- Dan Ioan Popescu avea vărsat aport subscris în valoare de 5.800.000.000 ROL, reprezentând c/v a 5.800 părți sociale, adică 25% din părțile sociale;

- Elena Popescu avea vărsat aport subscris în valoare de 5.800.000.000 ROL, reprezentând c/v a 5.800 părți sociale, adică 25% din părțile sociale.

În total, în 5 luni, cercetații au cheltuit suma de 8.100.000.000 ROL pentru majorarea capitalului social al S.C. „Ital Agency” SRL, iar numărul părților sociale deținute de aceștia a crescut de la 3.500, la 11.600, având aceeași valoare nominală de 1.000.000 ROL.

După efectuarea acestor majorări de capital, la data de 9 februarie 2001, deci în perioada supusă verificării, prin Contractul de cesiune de părți sociale autentificat sub nr.742 de B.N.P. Crișan Marcel Bujor, cercetații Dan Ioan Popescu și Elena Popescu au cesionat părțile sociale ce le dețineau către S.C. „Ital Agency” SRL contra unui preț de câte 493.000 USD fiecare, adică pentru suma totală de 26.234.502.000 ROL. Cesionară a fost numita Boszormenyi Smaranda, cu dublă cetățenie, română și canadiană, rezidentă în Monte Carlo, Monaco.

Cu privire la această operațiune juridică s-a formulat cererea de mențiuni nr.37432 din 22 martie 2001 în care se arată că persoanele în cauză cesionează părțile sociale ce le dețin la S.C. „Ital Agency” SRL cu valoarea nominală de 1.000.000 ROL, la prețul de 2.261.595 ROL/buc.

La data de 26 martie 2001, prin contractul de cesiune de părți sociale autentificat sub nr.1705 la același B.N.P.Crișan Marcel Bujor,

Boszormenyi Smaranda a cesionat părțile sociale dobândite de la cercetați numiților Rădulescu Mihaela Sanda și Pepenică Ionel, în mod gratuit, în sensul că prin această liberalitate, cedenta suferin o diminuare a patrimoniului cu cel puțin suma de 26.234.502.000 ROL, echivalentul a 986.000 USD, adică suma ce se pretinde că ar fost plătită persoanelor cercetate cu o lună și 17 zile în urmă.

Deși cedarea cu titlu gratuit a părților sociale a avut loc la data de 26 martie 2001, mențiunile la O.R.C.T.B. s-au făcut mult mai târziu, la data de 4 aprilie 2002, în temeiul cererii nr.104338 (fila 53 dosar expertiză), în care se menționează că Boszormenyi Smaranda cesionează aceleași părți sociale (11.600 buc) cu valoarea nominală de 1.000.000 ROL/buc, dar de această dată la o valoare de 11.600.000.000 ROL.

Deci, recapitulând operațiunile prezentate mai sus descrise, rezultă, în esență, că:

a) într-un interval de 5 luni, aflat în afara perioadei de control, persoanele cercetate efectuează cheltuieli în sumă totală de 8.100.000.000 ROL pentru majorarea capitalului social al S.C., „Ital Agency” SRL, numărul părților sociale crescând de la 3.500, la 11.600 având aceeași valoare nominală de 1.000.000 ROL;

b) La data de 9 februarie 2001, persoanele cercetate cesionează părțile sociale, valoarea tranzacției fiind de 26.234.502.000 ROL, operațiune menționată la O.R.C.T.B. la data de 22 martie 2001;

c) La data de 26 martie 2001 cesionara de părți sociale, persoană domiciliată în străinătate, cesionează cu titlu gratuit aceleași părți sociale dobândite la 9 februarie 2001, operațiune înregistrată la O.R.C.T.B. abia la data de 4 aprilie 2002.

Cesionarea părților sociale cu titlu gratuit s-a făcut către Rădulescu Mihaela, asociat existent la S.C. „Ital Agency” SRL, care a primit 1.160 buc. părți sociale și către Pepenică Ionel, asociat nou, care a primit 10.440 buc. părți sociale.

Potrivit actelor dosarului, beneficiarii liberalității, adică a cesiunii cu titlu gratuit de părți sociale ale S.C. „Ital Agency” SRL, Pepenică Ionel este și director general al S.C. „Luxten Lighting” SA Arad - Sucursala București, iar cea de a doua beneficiară, Rădulescu Mihaela Sanda, căsătorită cu Rădulescu Nicolae Claudiu, sunt acționari principali la Euroimob SA București, iar Rădulescu Nicolae Claudiu

este și administrator la S.C."Luxten Internațional Arad" - filiala București.

După cesiunile de părți sociale menționate mai sus, una cu titlu oneros, cealaltă cu titlu gratuit, proprietari ai S.C. „Ital Agency” SRL au devenit numitul Pepenică Ionel și S.C."Euroimob" SA București, societate care, la rândul ei, are ca acționară pe cea de a doua beneficiară a liberalității din 26 martie 2001, adică numita Rădulescu Mihaela. Acești doi proprietari hotărăsc la sfârșitul lunii decembrie 2004 să plătească cercetatei Elena Popescu sumele de 15.063.094.970 și 136.506.670 ROL cu titlu de bonus pentru un management corespunzător, întrucât cercetata Elena Popescu a continuat să aibă calitatea de administrator al S. „Ital Agency” SRL.

Având în vedere operațiunile juridice mai sus descrise, cu privire la contractul autentificat nr.742 din 9 februarie 2001 de B.N.P. Crișan Marcel Bujor prin care cercetății au cesionat părțile lor sociale pe care le dețineau la S.C. „Ital Agency” SRL, instanța apreciază că acest act juridic a fost unul fictiv și fondat pe o cauză falsă, pentru următoarele considerente:

- cesiunea părților sociale s-a făcut către o persoană interpusă, prezentă de asemenea prin intermediar la încheierea în țară a celor două contracte de cesiune, persoană evident neinteresată de acționariatul societății;

- este de neexplicat, din punct de vedere economic, dar nu numai, cum această persoană care, aparent, a plătit cercetăților suma de 986.000 USD, echivalent a 26.234.502.000 ROL, la un interval de numai o lună și 17 zile, să consimtă pierderea aceleiași sume prin cedarea ei cu titlu gratuit unor terți din țară cu care, s-a dovedit, nu avea nici un fel de legături;

- la rândul lor, beneficiarii liberalității, nu erau persoane străine de persoanele cercetate, din moment ce Elena Popescu a continuat să aibă legături cu S.C. „Ital Agency” SRL și de unde a încasat în anii următori contractului de cesiune sume însemnate de bani, de această dată în calitate de administrator al firmei.

- astfel, nu este întâmplătoare plata sumelor de 15.063.094.070 ROL și, respectiv, 136.506.670 ROL la sfârșitul lunii decembrie 2004, sumă cu titlu de salarii, dar care reprezintă mai mult de jumătate din prețul pretins la 9 februarie 2001 pentru părțile sociale aparent cedate;

- oricum, în cauză nu s-a dovedit că rezultatele obținute de firma respectivă și aportul cercetatei ar fi justificat asemenea recompense, în cazul său, dar și al altor persoane din conducerea firmei, în anul respectiv, dar și în anii precedenți;

- contractul încheiat de cercetați la 9 februarie 2001 nu a avut drept cauză juridică contraprestația pentru părțile sociale cedate, scopul real al actului constând în preconstituirea de dovezi cu care cercetații, în urma operațiunilor speculative descrise, să tindă a justifica dobândirea ulterioară a unor bunuri de mare valoare;

- deși, aparent, prin încheierea Contractului din 9 februarie 2001, cercetații au încetat de a mai fi acționarii S.C. „Ital Agency” SRL, firmă înființată de cercetatul Dan Ioan Popescu, intrat, ulterior, în funcții de demnitate publică, în realitate, cercetații au continuat în fapt să conducă și să administreze firma, dovadă fiind, atât calitatea de administrator a cercetatei, cât și sumele substanțiale încasate de la firma de la care, doar aparent, cei doi soți s-au retras în februarie 2001;

- oricum, așa cum a reținut și Completul de 9 judecători, în considerentele Decizie nr. 220/2008, potrivit art. 6 alin. (2) din Legea nr. 115/1996, cu modificările și completările la data respectivă, persoana cercetată avea obligația ca anual să-și actualizeze declarația de avere, dacă erau făcute acte de înstrăinare cu titlu oneros sau gratuit, a bunurilor cuprinse în declarație, însă, în cazul persoanei cercetate, nu apar astfel de mențiuni în declarația dată, imediat următoare celei din 12 decembrie 2000, în care apar cotele de participare la capitalul S.C. „Ital Agency” SRL.

În concluzie, din totalul veniturilor calculate de expert ca fiind obținute de cercetați în perioada supusă cercetării, va fi exclusă suma de 26.234.502.000 ROL pretins încasată în baza Contractului de cesiune de părți sociale din 9 februarie 2001, nefiind dovedite ca fiind reale și, deci, cu atât mai puțin licite.

Pe cale de consecință, rezultă că cheltuielile corespunzătoare, în sumă egală cu suma de 26.234.502.000 ROL, incluse în capitolul cheltuieli al bilanței întocmite de expertul contabil, nu sunt justificate, ceea ce impune, potrivit dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 115/1996, cu modificările și completările ulterioare, confiscarea echivalentului acestor cheltuieli.

De asemenea, în bilanța de venituri și cheltuieli întocmită de expertul contabil, la capitolul veniturilor a fost inclusă și suma de 5.690.000.000, 00 ROL ca fiind obținută din vânzarea în regim de consignație a unor bunuri valorificate de persoanele cercetate, în baza unui document eliberat de S.C."Condor A.P.Contract"SRL și a Declarației de avere din data de 12 decembrie 2000, în care, la Capitolul IV – Bunuri mobile, pct.1 - Colecții sau obiecte de artă cu valoare deosebită, persoana cercetată menționase că deținea „tablouri semnate de pictori consacrați, piese de mobilier de artă, statuete”.

Într-adevăr, din copia xeroxată a documentului întocmit de S.C."Condor A.P.Contract"SRL rezultă vânzarea a 41 de obiecte, pentru suma totală de 569.246,00 lei, care au fost depuse de persoana cercetată Popescu Elena și vândute în perioada de 1 ianuarie 2003 – 31 decembrie 2004.

În cursul cercetărilor, în încheierea din data de 6 octombrie 2005, s-a menționat precizarea făcută de avocatul persoanelor cercetate, că va depune actul încheiat între cei doi soți în 1995, înainte de căsătorie, din care va rezulta că bijuteriile și obiectele de artă au fost dobândite de persoana cercetată Popescu Elena anterior căsătoriei.

Totuși, nu s-a dovedit că persoana cercetată Popescu Elena ar fi introdus în România bunurile respective, cu ocazia căsătoriei și repatrierii sale.

Mai mult, nici în Certificatul de moștenitor nr.166 din 11 iunie 2002, nu apar trecute astfel de bunuri în masa succesorală.

Oricum, chiar dacă se admite că bunurile respective au fost vândute în regim de consignație, în ciuda inadvertențelor care apar în documentul eliberat de unitatea de consignație, precum și a faptului că actul respectiv nu reprezintă un document contabil, așa cum s-a exprimat și expertul contabil, în cauză nu este dovedită existența acestor bunuri anterior perioadei cercetate și nici dobândirea lor licită, în cursul perioadei supuse verificării, susținerile persoanelor cercetate rămânând neprobate.

În consecință, suma de 5.682.000.000, 00 ROL va fi înlăturată de la capitolul venituri.

Pe cale de consecință, rezultă că cheltuielile corespunzătoare, în sumă egală cu suma de 5.682.000.000, 00 ROL, incluse în capitolul cheltuieli al bilanței întocmite de expertul contabil, nu sunt justificate,

ceea ce impune, potrivit dispozițiilor art.18 alin.(1) din Legea nr.115/1996, cu modificările și completările ulterioare, confiscarea echivalentului acestor cheltuieli.

În ceea ce privește cheltuielile efectuate de persoanele cercetate;

Referitor la imobilul „anexe gospodărești” din orașul Azuga, str. ..., din probe administrate în cauză rezultă că lucrările au fost finalizate la sfârșitul lunii decembrie 2000, recepția construcției fiind făcută la data de 5 ianuarie 2001 și nu există dovezi că ulterior s-ar fi achitat sume în contul acelor lucrări, astfel că nu există temei pentru includerea unor cheltuieli în legătură cu construcția respectivă, lucru pe care, de altfel, nici expertul contabil nu l-a făcut.

Referitor la costul achiziționării obiectelor de artă, bijuterii, etc., evaluate de expertul contabil la suma de aproximativ 200.000 euro, dar neincluse la capitolul cheltuieli, iar de Comisia de cercetare la 40.000 euro (1.557.440.000,00 ROL);

Așa cum s-a arătat mai sus, instanța, constatând că nu au fost făcute dovezi cu privire la deținerea acelor obiecte anterior perioadei cercetate, dar nici cu privire la dobândirea lor din venituri licite în cursul perioadei cercetate, a înlăturat integral suma de 5.692.000.000,00 ROL de la capitolul veniturilor licite, astfel încât nu mai există nici un temei pentru a reține că suma de 1.557.440.000,00 ROL a fost cheltuită pentru achiziționarea bunurilor respective.

Referitor la cheltuielile de întreținere efectuate de cercetați, instanța apreciază că suma reținută de Comisia de cercetare este corectă, în raport cu averea deținută, cu standardul de viață corespunzător demnităților deținute de persoana cercetată Popescu Ioan Dan, cheltuielile necesare pentru paza, conservarea, întreținerea bunurilor deținute, etc.

5.3. În concluzie, pentru perioada 12 decembrie 2000 – 14 decembrie 2004, așa cum s-a arătat mai sus, capitolul cheltuieli este excedentar cu sumele arătate mai sus, persoanele cercetate efectuând cheltuieli nejustificate ca fiind făcute din venituri licite, cheltuieli care însumează în total 40.816.768.008,90 ROL, adică 4.081.676, 80 lei (1.355.979.772,50 ROL + 7.534.286.236,40 ROL + 26.234.502.000 ROL + 5.692.000.000 ROL), astfel că instanța va dispune confiscarea sumei totale de 4.081.676, 80 lei și obligarea persoanelor cercetate să

achite această sumă la bugetul statului, determinarea câtimii nejustificate din cota bunurile achiziționate în prima perioadă, departajată din perioada totală supusă cercetării, fiind o operațiune anevoioasă și tergiversantă a soluționării cauzei de față.

5.4. În ceea ce privește cea de-a doua perioadă, 14 decembrie 2004 – 29 decembrie 2004, capitolul venituri este excedentar, ca urmare a includerii sumelor de 15.063.094.970,00 TOL + 136.506.670,00 ROL dobândite de cercetata Popescu Elena, venituri care, însă, nu pot influența constatările instanței cu privire la prima perioadă și la subperioadele acesteia, în ceea ce privește cheltuielile nejustificate efectuate de persoanele cercetate.

Astfel fiind, în temeiul art.18 alin.(1) din Legea nr.115/1996, cu modificările și completările ulterioare, instanța va admite sesizarea formulată de Comisia de cercetare prin Ordonanța nr.1 din 16 ianuarie 2006, cu privire la persoanele cercetate: Popescu Dan Ioan și Popescu Elena,

și va constata că acestea au efectuat cheltuieli nejustificate de 4.081.676,80 lei.

Totodată, va dispune confiscarea acestei sume și va obliga persoanele cercetate să o plătească în termen de 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri.

În vederea garantării plății sumei confiscate, va fi menținut sechestrul asigurator asupra bunurilor aparținând celor două persoane cercetate.

Având în vedere că în primul ciclu procesual Ministerul Justiției a achitat onorariul expertului contabil, cele două persoane cercetate vor fi obligate să achite suma de 17.935,00 lei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite sesizarea formulată prin Ordonanța nr.1/2005 adoptată de Comisia specială de cercetare a averii, potrivit art.21 alin.(1) din Legea nr.115/1996, împotriva persoanelor cercetate Popescu Dan Ioan și Popescu Elena, cu domiciliul procedural ales la SCA N
N D K P , cu sediul în

Constată că persoanele cercetate Popescu Dan Ioan și Popescu Elena au efectuate cheltuieli nejustificate de 4.081.676,80 lei (40.816.768.008,90 ROL).

Dispune confiscarea sumei de mai sus și obligă persoanele cercetate să plătească această sumă la bugetul statului în termen de 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a prezentei sentințe.

Menține sechestrul asigurător, asupra următoarelor bunuri:

- teren curți – construcții în suprafață de 490 mp situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2040 din 22 august 2001 de B.N.P. Mărgărit Mușat - Câmpina;

- teren în suprafață de 500 mp situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1092 din 5 mai 2002 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren curți – construcții în suprafață de 801 mp situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2323 din 3 iulie 2002 de B.N.P. Mărgărit Mușat – Câmpina;

- teren în suprafață totală de 1669 mp, din care 978 mp fâneață și 691 mp pădure, situat în intravilanul orașului Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.3498 din 24 octombrie 2002 de B.N.P. Mărgărit Mușat – Câmpina;

- teren fâneață în suprafață de 493 mp situat în intravilanul orașului Azuga

, dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.3888 din 29 noiembrie 2002 a B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren în suprafață de 502 mp (523,67 mp din măsurători cadastrale) situat în orașul Azuga,

dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1879 din 5 decembrie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren în suprafață de 475 mp situat în intravilanul orașului Azuga

, dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1878 din 5 decembrie 2003 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- teren în suprafață de 467 mp (523 mp din măsurători cadastrale) situat în orașul Azuga,

, dobândit în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.713 din 28 aprilie 2004 de B.N.P. Rodica Coliban – București;

- apartamentul situat în București, dobândit în baza contractului de asociere civilă nr.880 din 18 iunie 2003 încheiat între cercetata Elena Popescu și constructorul Dumitrescu Virgil Radu Ion.

Obligă persoanele cercetate să achite la bugetul statului suma de 17.935 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul de expert achitat de Ministerul Justiției în primul ciclu procesual.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 14 iulie 2011.